Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 202 van 17 september 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat M. VANDEWALLE**
Koopvaardijlaan 13
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 11 juni 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van het overdrachtsbesluit (bijlage 26quater) dat de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie heeft genomen op 26 mei 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de RvV-wet).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2026.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. VANDEWALLE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 28 januari 2026 te zijn aangekomen in België, beschikte tot 31 januari 2026 over een verblijfsvergunning als student in Hongarije.

1.2. Op 5 februari 2026 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Op 19 maart 2026 verzocht verweerder de Hongaarse autoriteiten om verzoeker, met toepassing van artikel 12.4 van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening nr. 604/2013), over te nemen.

1.4. De Hongaarse autoriteiten willigden het overnameverzoek in op 23 maart 2026, op grond van artikel 12.4 van de Verordening nr. 604/2013.

1.5. Op 5 mei 2026 gaven de Hongaarse autoriteiten inzake verzoeker ook individuele waarborgen wat betreft de toegang tot de procedure voor internationale bescherming en toegang tot passende opvang gedurende de

hele procedure. Hierbij werd ook verduidelijkt dat verzoeker tijdens de procedure recht heeft op opvang, voeding, gezondheidszorg en kosteloze rechtsbijstand en dat hij toegang zal krijgen tot beroepsmogelijkheden en een individuele behandeling van zijn verzoek, rekening houdend met zijn specifieke situatie en kwetsbaarheden. Tevens werd geduid dat verzoeker zal worden geïnformeerd over zijn rechten en verplichtingen in het kader van de procedure, dat het beginsel van non-refoulement in de Hongaarse wetgeving is opgenomen en dat de terugkeerprocedure kan worden opgestart indien hij geen procedure om internationale bescherming wenst te doorlopen in Hongarije.

1.6. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie nam op 26 mei 2026 een overdrachtsbesluit. Deze beslissing, die verzoeker op 27 mei 2026 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [G.]
voornaam: [W.M.A.]
[…]
nationaliteit: Jemen (Rep.)
die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.
Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Hongarije.

Bijgevolg wordt de betrokkene gelast zich binnen de 10 dagen te begeven naar en zich aan te melden bij de Hongaarse autoriteiten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Hongarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 12(4) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [G.W.M.A.], verder de betrokkene, die verklaart de Jemenitische nationaliteit te hebben, diende op 05.02.2026 effectief een verzoek om internationale bescherming in. De betrokkene legde zijn originele paspoort voor.

Op 17.02.2026 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij dat hij Jemen verliet in 2022 en via Egypte naar Hongarije reisde. De betrokkene verklaarde dat hij er van 2022 tot januari 2026 verbleef. De betrokkene verklaarde dat hij naar Frankrijk reisde en vervolgens naar België kwam. Hij verklaarde dat hij op 28.01.2026 in België aankwam. Hij verklaarde dat hij met een verblijfsvergunning in Hongarije verbleef.

Op 19.02.2026 werd aan de Hongaarse autoriteiten de vraag gesteld of de betrokkene gekend was bij de Hongaarse autoriteiten. De Hongaarse autoriteiten informeerden onze diensten op 20.05.2026 dat de Hongaarse autoriteiten aan de betrokkene een verblijfsvergunning toekenden voor studiedoeleinden en dat de verblijfsvergunning geldig was tot 31.01.2026.

Op 19.03.2026 werd voor de betrokkene een overnameverzoek gericht aan de Hongaarse instanties op basis van artikel 12(4) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 23.03.2026 stemden de Hongaarse autoriteiten in met de overname van de betrokkene met toepassing van artikel 12(4) van Verordening (EU) nr. 604/2013. De Hongaarse autoriteiten bevestigden dat hem een verblijfsvergunning werd toegekend voor studiedoeleinden en dat de verblijfsvergunning geldig was tot 31.01.2026.

Op 21.04.2026 werd de Hongaarse instanties verzocht voor de betrokkene waarborgen te geven wat betreft de toegang tot de procedure voor internationale bescherming, toegang tot passende opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand, effectieve toegang tot beroepsmogelijkheden, en een individuele behandeling, overeenkomstig de internationale en Europese verplichtingen waaraan Hongarije gebonden is, en rekening houdend met de specifieke situatie en de kwetsbaarheden van de verzoeker. Op 05.05.2026 bezorgden de Hongaarse autoriteiten onze diensten individuele waarborgen met betrekking tot de verzoeker. Daarin werd verzekerd dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen en toegang zal krijgen tot opvang indien nodig, gedurende de hele procedure. Voorts wordt verduidelijkt dat de persoon tijdens de procedure recht heeft op opvang, voeding, gezondheidszorg en kosteloze rechtsbijstand, en dat de betrokkene toegang zal krijgen tot de procedure voor internationale bescherming en tot passende opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand, effectieve toegang tot beroepsmogelijkheden, en een individuele behandeling, rekening houdend met de specifieke situatie en de kwetsbaarheden van de verzoeker. De Hongaarse autoriteiten verduidelijkten voorts dat de persoon in kennis zal worden gesteld van

zijn rechten en plichten in het kader van de procedure, en dat de Hongaarse wetgeving voorziet in beroepsmogelijkheden. Er wordt verduidelijkt dat het beginsel van non-refoulement in de Hongaarse wetgeving is opgenomen en dat een terugkeerprocedure kan worden opgestart indien de betrokkene geen procedure om internationale bescherming wenst te doorlopen in Hongarije.

De betrokkene werd op 17.02.2026 gehoord en verklaarde wettelijk gehuwd te zijn [T.N.M.], vrouw, […], met de Jemenitische nationaliteit en met huidige verblijfplaats te [A.]. De betrokkene verklaarde geen kinderen te hebben. De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij naar België kwam omdat hij rondvraagde op Facebook en bij vrienden om te zien welk land het beste is om te worden erkend als vluchteling, en België het beste land leek. Hij verklaarde dat hij zelf naar Frankrijk wilde. Hij verklaarde dat hij een master wil doen en dan wil werken. De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Hongarije. Hij verklaarde dat hij er niet kan worden erkend en er niet kan werken, en hij zich er niet welkom voelde. Hij verklaarde dat hij er geen werkmogelijkheden heeft. Hij verklaarde in goede gezondheid te zijn.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Hongarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De Hongaarse instanties stemden op 23.03.2026 in met de overname van de betrokkene op grond van artikel 12(4) van Verordening (EU) nr. 604/2013, dat als volgt luidt: "Wanneer de verzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de verzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten." De instemming met overname betekent dat de betrokkene na overdracht aan Hongarije een verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen. Hongarije zal de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Hongarije in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Hongarije is partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967, en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810), waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We zijn er ons van bewust dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Hongarije. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Hongaarse instanties en zo nodig bij het EHRM. Er is hierbij geen taak weggelegd voor de Belgische instanties.

Wij verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Hongarije, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Katalin Juhász, Gruša Matevžič, Petrov Katarina en Zsolt Szekeres, "Country Report: Hungary – 2024 update", laatste update op 10.06.2025, verder AIDA-rapport genoemd, beschikbaar op https://www.asylumineurope.org/reports/country/hungary; een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Verder wensen we te verwijzen naar de factsheet "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Hungary" die door de Hongaarse autoriteiten in 2023 werd opgesteld en op 24.05.2024 werd aangevuld, en die op de website van de EUAA werd gepubliceerd. Deze factsheet kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation, die op 29.11.2022 in het Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA) van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van de Dublinverordening aan een andere lidstaat worden overgedragen. De factsheet is te vinden op https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/dublinprocedure en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier.

De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Hongarije. Hij verklaarde dat hij er niet kan worden erkend en er niet kan werken, en hij zich er niet welkom voelde. Hij verklaarde dat hij er geen werkmogelijkheden heeft.

Sinds 01.07.2019 draagt in Hongarije een nationaal algemeen directoraat voor beleid inzake vreemdelingen ('National Directorate-General for Aliens Policing' /'Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság', hierna "NDGAP" genoemd) de verantwoordelijkheid voor de uitvoering van het beleid inzake immigratie en asiel. Deze instantie staat onder toezicht van het ministerie van Binnenlandse Zaken, maar functioneert als een

wetshandhavingsinstantie onder de Politiewet ('Act XXXIV of 1994 on the Police'). Het hoofd van het directoraat is de algemeen directeur, die wordt benoemd door de minister. De NDGAP is verantwoordelijk voor de procedure tot het bekomen van internationale bescherming via haar 'Directoraat Vluchtelingenzaken' en voor het beheer van de open opvangcentra en de detentiecentra. Hongarije kent sinds 2007 een wet inzake asiel ('Act LXXX of 2007 on Asylum'/ 2007. évi LXXX. törvény a menedékjogról', hierna de "Asielwet" genoemd). Het recht op de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming wordt beoordeeld in een enkele procedure, waarin de eerste administratieve fase wordt uitgevoerd door het NDGAP. De tweede instantie bestaat uit een gerechtelijke toetsingsprocedure, die wordt uitgevoerd door regionale rechtbanken. Naast de normale procedure bestaan een niet-ontvankelijkheidsprocedure en een versnelde procedure.

In september 2015 voerde de Hongaarse overheid in de wetgeving een uitzonderingstoestand in vanwege een 'crisissituatie ten gevolge van massale immigratie'. Dit impliceerde dat in provincies die grenzen aan Servië, Slovenië, Kroatië en Oostenrijk specifieke regels golden voor onderdanen van derde landen die Hongarije illegaal binnenkwamen en/of er illegaal verbleven en dat bepaalde bepalingen van de Asielwet werden opgeschort. Zo kreeg de politie de bevoegdheid om immigranten die onregelmatig in het land verblijven en internationale bescherming willen vragen in Hongarije, terug te sturen over de grensafscheiding, ongeacht waar in het land zij zich bevinden en zonder een beoordeling van individuele omstandigheden (AIDA-rapport, blz. 13). Op 09.03.2016 werden deze bepalingen met regeringsbesluit 41/2016 uitgebreid tot het hele grondgebied en sindsdien meermaals verlengd. In 2017 werd ingevoerd dat verzoeken om internationale bescherming enkel konden worden ingediend in bepaalde 'transitzones' en verzoekers gedurende heel de procedure in deze transitzone dienden te verblijven (AIDA-rapport, blz. 19-20).

In haar uitspraak van 14.05.2020 in de gevoegde zaken C-924/19 PPU en C-925/19 PPU beoordeelde het HvJEU de systematische vasthouding van verzoekers om internationale bescherming in de 'transitzones' als onwettige detentie. Een week na de uitspraak sloot de Hongaarse regering de transitzones en kondigde ze de invoering aan van nieuwe bepalingen inzake internationale bescherming.

Op 26.05.2020 werd met een nieuw regeringsbesluit de zogenaamde 'ambassade-procedure' ingevoerd, waarbij personen die internationale bescherming willen vragen voorafgaand een intentieverklaring dienen in te dienen bij de Hongaarse ambassades in Belgrado (Servië) en Kyiv (Oekraïne). De ambassade stuurt deze intentieverklaring vervolgens naar het NDGAP, die deze onderzoekt binnen een termijn van 60 dagen. Het NDGAP geeft na onderzoek de ambassade de instructie om al dan niet een speciale, eenmalige toestemming tot binnenkomst te verstrekken voor Hongarije teneinde er een verzoek om internationale bescherming te kunnen indienen (AIDA-rapport, blz. 20). Enkele door de wet bepaalde categorieën kunnen internationale bescherming vragen in Hongarije zonder voorafgaand een intentieverklaring in te dienen. Dit zijn begunstigden van subsidiaire bescherming die in Hongarije verblijven; familieleden van begunstigden van internationale bescherming die in Hongarije verblijven en personen die het voorwerp uitmaken van gedwongen maatregelen of sancties die de persoonlijke vrijheid inperken (AIDA-rapport, blz. 21).

Het HvJ-EU stelde in haar uitspraak van 17.12.2020 in de zaak C-808/18 dat Hongarije verschillende bepalingen van de Richtlijnen 2013/32/EU ('Procedurerichtlijn) en 2013/33/EU ('Opvangrichtlijn') niet nakwam. In de uitspraak van 16.11.2021 in de zaak C-821/19 kwam het Hof tot eenzelfde conclusie. Op 22.06.2023 beoordeelde het HvJEU in de zaak C-823/21 de 'ambassade-procedure' als in strijd met de EU-regelgeving.

Op 13.06.2024 veroordeelde het HvJ-EU Hongarije vanwege het niet naleven van het arrest C-808/18 tot een betaling aan de Europese Commissie van een forfaitair bedrag van 200.000.000 euro en een dwangsom van 1.000.000 euro per dag tot de datum van naleving van het arrest (AIDA-rapport, blz. 14). De 'ambassadeprocedure' is nog steeds van kracht. In 2024 werden in Hongarije 29 verzoeken om internationale bescherming ingediend en werden zes intentieverklaringen ontvangen. Volgens het AIDA-rapport werd in 2024 geen toestemming tot binnenkomst afgegeven (blz. 20). Nog volgens het AIDA-rapport ontving Hongarije in 2024 821 verzoeken tot over- of terugname volgens de bepalingen van de Dublinverordening en werden 20 overdrachten aan Hongarije effectief uitgevoerd (blz. 47).

De Hongaarse instanties erkennen verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. We merken op dat het AIDA-rapport stelt dat hoewel personen die onder de bepalingen van de Dublin-verordening aan Hongarije worden overgedragen, niet vallen binnen de categorieën die volgens de wet zijn toegestaan internationale bescherming te vragen binnen het Hongaarse grondgebied, het NDGAP meedeelde dat overgedragen personen een verzoek om internationale bescherming kunnen indienen indien ze hebben verklaard dat ze dit wensen ('The NDGAP clarified that, according to the authority's interpretation and practice, applicants returned through the Dublin procedure have to declare upon arrival whether they intend to uphold their asylum application lodged in the transferring country, and if they do, the asylum procedure will commence', blz. 55). De bovenvermelde factsheet stelt dat een overgedragen persoon na aankomst wordt gehoord door de politie en dat indien hij of

zij verklaart internationale bescherming te willen vragen, een verzoek om internationale bescherming wordt geregistreerd (blz. 7).

Bovenal benadrukken we dat de Hongaarse instanties in het geval van de betrokkene op 05.05.2026 expliciete garanties gaven wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en tot de opvangstructuren. Ze zullen de betrokkene toegang verlenen tot het grondgebied, hem na overdracht de mogelijkheid bieden tot het indienen van een verzoek om internationale en dit verzoek vervolgens inhoudelijk behandelen. Ze bevestigen dat de betrokkene tijdens de procedure recht zal hebben op passende opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand, effectieve toegang tot beroepsmogelijkheden en op een individuele behandeling, waarbij rekening zal worden gehouden met de persoonlijke behoeften en kwetsbaarheden van de verzoeker.

De Asielwet voorziet niet in een termijn waarbinnen een verzoek om internationale bescherming moet worden ingediend. Een verzoek moet in persoon bij het NDGAP worden ingediend door de persoon die bescherming vraagt (AIDA-rapport, blz. 34). Het AIDA-rapport stelt dat de meeste verzoekers in de praktijk worden geïnterviewd en tolken beschikbaar zijn (blz. 37). Een verzoeker kan vragen dat de functionaris die het interview zal doen, en de tolk van hetzelfde geslacht zijn en volgens het AIDA-rapport wordt in de meeste gevallen op dat verzoek ingegaan (blz. 37). Het AIDA-rapport maakt gewag van onvolkomenheden wat betreft tolken en vertaling zoals het gebrek aan een gedragscode, een kwaliteitscontrole en een opleiding van tolken en vertalers, maar meldt tevens dat in 2018 een nieuwe procedurele waarborg in de wet werd ingevoerd. De NDGAP is sindsdien verplicht rekening te houden met de mogelijke verschillen en tegenstellingen tussen het land van herkomst en de culturele achtergrond van de tolk en die van de verzoeker, zoals die door de verzoeker aan de autoriteit werd gemeld (blz. 39). Hoewel het AIDA-rapport melding maakt van problemen wat betreft tolken en vertaling zijn er geen aanwijzingen dat op dat vlak sprake is van structurele tekortkomingen.

De door de wet voorziene termijn voor het nemen van een beslissing ten gronde bedraagt 60 dagen. De Asielwet bepaalt dat deze termijn voor het verstrijken ervan eenmaal met 21 dagen kan worden verlengd (AIDA-rapport, blz. 36). Volgens het AIDA-rapport was eind 2024 sprake van 16 hangende dossiers (AIDA-rapport, blz. 35). Een beslissing inzake internationale bescherming moet mondeling aan de verzoeker worden meegedeeld in zijn of haar moedertaal of in een andere taal die hij of zij begrijpt. Naast deze mondelinge mededeling moet de beslissing ook schriftelijk worden meegedeeld, maar enkel in het Hongaars. Het AIDA-rapport meldt dat vertegenwoordigers van de niet-gouvernementele organisatie 'Hungarian Helsinki Committee' (hierna "HHC" genoemd) bevestigden dat sinds 2019 en ook in 2024 beslissingen meestal door een tolk aan de verzoeker werden vertaald (blz. 42).

De Asielwet bepaalt dat verzoekers die daaraan nood hebben, recht hebben op kosteloze rechtsbijstand overeenkomstig de bepalingen van de wet inzake rechtsbijstand of door een in de rechtsbescherming geregistreerde ngo. Aan het criterium van nood wordt geacht te zijn voldaan, aangezien verzoekers ongeacht hun inkomen of financiële situatie als behoeftig worden beschouwd, op basis van hun verklaringen over hun inkomen en financiële situatie. De wet inzake rechtsbijstand bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming recht hebben op kosteloze rechtsbijstand indien zij aanspraak kunnen maken op voorzieningen en ondersteuning op grond van de Asielwet (AIDA-rapport, blz. 45). Rechtsbijstand kan worden verleend door advocaten, ngo's of rechtenfaculteiten die zich registreerden bij de Dienst Rechtsbijstand van het Bureau Justitiële Zaken van het ministerie van Justitie. Tegen de afwijzing van een verzoek om internationale bescherming dient binnen een termijn van 8 dagen beroep te worden aangetekend. Het terugbrengen van de oorspronkelijke termijn van 15 dagen naar 8 in 2013 lokte kritiek uit van het UNHCR en ngo's zoals HHC, die stelden dat dit de toegang tot een effectief rechtsmiddel in gedrang bracht (AIDA-rapport, blz. 42). Hieromtrent wensen we op te merken dat de Hongaarse instanties op 05.05.2026 wat betreft de betrokkene meedeelden dat hij toegang zal hebben tot een effectief rechtsmiddel. Een beroep tegen het niet verlenen van internationale bescherming heeft geen automatisch schorsend effect. Het HvJ-EU oordeelde in haar bovenvermelde uitspraak in zaak C-808/18 dat Hongarije het recht met de voeten trad dat de Procedurerichtlijn toekent aan iedere verzoeker om internationale bescherming om op het grondgebied van de betrokken lidstaat te kunnen blijven na de afwijzing van zijn verzoek tot het verstrijken van de termijn waarbinnen beroep tegen die afwijzing kan worden ingesteld of, indien beroep is ingesteld, totdat daarover een beslissing is genomen. Hongarije wijzigde zijn wetgeving hieromtrent niet, maar het AIDA-rapport stelt dat het ontbreken van opschortende werking in de praktijk nooit een probleem vormde. Volgens het rapport zou het HHC geen weet hebben van gevallen in de reguliere procedure waarin een handhavingsmaatregel werd gestart voordat een beslissing inzake het beroep was genomen (blz. 43).

Verzoekers hebben het recht om te werken na het verstrijken van 9 maanden vanaf het begin van hun procedure. Een werkgever moet een werkvergunning aanvragen – geldig voor 1 jaar en verlengbaar – bij het plaatselijke arbeidsbureau. Verzoekers kunnen volgens het AIDA-rapport solliciteren naar banen die niet worden ingenomen door staatsburgers of onderdanen van de Europese Economische Ruimte (AIDA-rapport,

blz. 90). We merken op dat dit in overeenstemming is met artikel 15 van de Opvangrichtlijn, die bepaalt dat lidstaten om overwegingen van arbeidsmarktbeleid voorrang mogen geven aan burgers van de Unie en onderdanen van staten die partij zijn bij de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte, alsook aan onderdanen van derde landen die legaal in de Unie verblijven.

De factsheet stelt dat verzoekers om internationale bescherming in Hongarije recht hebben op huisvesting en voorzieningen in een opvangcentrum, vergoeding voor reiskosten, gezondheidszorg, een vergoeding van onderwijs- en opleidingskosten en een toelage in cash (blz. 3). De huisvesting omvat concreet accommodatie, drie maaltijden per dag of een gelijkwaardige bijdrage; eetgerei en toiletvoorzieningen of een gelijkwaardige sanitaire vergoeding en kleding (blz. 3). Er zijn op dit ogenblik drie operationele open opvangcentra: Vámosszabadi en Balassagyarmat nabij de grens met Slowakije en Fot nabij Boedapest, dat is gericht op de opvang van niet-begeleide minderjarigen. Het lage aantal verzoeken om internationale bescherming heeft een effect op de bezetting van deze centra. Het AIDA-rapport meldt dat eind 2024 niemand werd opgevangen in Vámosszabadi terwijl in Balassagyarmat 13 personen, waaronder 4 verzoekers om internationale bescherming, verbleven. In het centrum van Fot was eind 2024 sprake van 12 bewoners, waaronder 2 verzoekers om internationale bescherming (AIDA-rapport, blz. 87).

Volgens de factsheet hebben verzoekers recht op eerstelijnsgezondheidszorg, onderzoeken en behandelingen binnen het kader van de huisartsgeneeskunde, onderzoeken en medische behandelingen die worden verstrekt door gespecialiseerde ambulante zorg in geval van dringende noodzaak, samen met de medicijnen en materialen voor medische verbanden die bij de zorg worden gebruik, medische behandelingen zoals voorgeschreven, met inbegrip van chirurgische ingrepen, evenals de medische benodigdheden en prothesen die bij de medische behandeling worden gebruikt medische zorg, medicijnen, materialen voor medische verbanden voor de medische behandeling en maaltijden (blz. 4). Verzoekers krijgen gezondheidszorg van een huisarts in het opvangcentrum of in geval ze verblijven in een privé-accommodatie van de huisarts met een territoriale dienstverleningsplicht op de plaats van verblijf van de verzoeker (blz. 4). Het AIDA-rapport meldt dat in Balassagyarmat verzoekers gespecialiseerde en algemene medische zorg krijgen van lokale zorgverstrekkers (blz. 93). Het AIDA-rapport maakt gewag van factoren die toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren (blz. 93) maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Hongarije dermate problematisch is dat een overdracht aan Hongarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Het wijzen op het feit dat in Hongarije, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Hongarije in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Hongarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat hij rondhoorde op Facebook en bij vrienden om te zien welk land het beste is om te worden erkend als vluchteling, en België het beste land leek. Hij verklaarde dat hij zelf naar Frankrijk wilde. Hij verklaarde dat hij een master wil doen en dan wil werken. De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Hongarije. Hij verklaarde dat hij er niet kan worden erkend en er niet kan werken, en hij zich er niet welkom voelde. Hij verklaarde dat hij er geen werkmogelijkheden heeft. In dit verband herhalen we allereerst dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. We wijzen er in verband met de verklaringen van de betrokkene ook nogmaals op dat Hongarije is partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967, en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

We wensen op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid en dat de betrokkene geen concrete elementen meegaf waarom juist in België minder sprake zou zijn van racisme in vergelijking met Hongarije. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft te concluderen dat de Hongaarse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Hongarije. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Hongaarse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Hongaarse bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Hongaarse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Hongaarse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Hongaarse grondgebied verblijven.

De betrokkene verklaarde dat hij in goede gezondheid is. We wijzen erop dat er in het administratief dossier geen documenten aanwezig zijn die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Hongarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene evenmin concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Hongarije verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan Hongarije vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Hongarije niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Hongarije van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Hongarije en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

Gelet op het feit dat […] Hongarije, ondanks verschillende veroordelingen door het HvJ-EU vanwege het niet nakomen van zijn verplichtingen uit hoofde van het recht van de Europese Unie en door het EHRM, uitdrukkelijke en individuele garanties heeft gegeven dat de betrokkene toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het zijn verplichtingen inzake opvang en het recht op een effectief rechtsmiddel zal nakomen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Hongarije niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Hongarije een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Hongaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Indien betrokkene zich niet aanbiedt bij voormelde autoriteiten binnen de opgegeven termijn, behoudens verlenging ervan op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, zal op grond van artikel 51/5,§4, tweede en derde lid van de wet van 15 december 1980, de Dienst Vreemdelingenzaken overgaan tot een vasthouding met het oog op de gecontroleerde overdracht van betrokkene aan de verantwoordelijke lidstaat."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de rechtsmacht van de Raad

De Raad merkt allereerst op dat op 12 juni 2026 de Verordening (EU) 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 betreffende asiel- en migratiebeheer, tot wijziging van de Verordeningen (EU) 2021/1147 en (EU) 2021/1060 en tot intrekking van Verordening (EU) nr. 604/2013 (hierna: de AMMR) in werking is getreden.

De AMMR is vanaf 12 juni 2026 onmiddellijk van toepassing en regelt, maar beperkt tevens ook de onderzoeksbevoegdheid van de Raad inzake beroepen tegen overdrachtsbesluiten.

Artikel 43.1 van de AMMR bepaalt immers het volgende:

"1. De verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 36, lid 1, punten b) en c), heeft het recht tegen het overdrachtsbesluit bij een rechterlijke instantie een doeltreffend rechtsmiddel in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht.

De draagwijdte van een dergelijk rechtsmiddel is beperkt tot een beoordeling of:

a) de overdracht voor de betrokken persoon een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling zou inhouden in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten;

b) er sprake is van omstandigheden na het overdrachtsbesluit die bepalend zijn voor de juiste toepassing van deze verordening;

c) inbreuk is gemaakt op de artikelen 25 tot en met 28 en artikel 34, in het geval van op grond van artikel 36, lid 1, punt a), overgenomen personen."

Gelet op de onmiddellijke toepasselijkheid van de AMMR en artikel 2.59, § 1, derde lid van de RvV-wet, is de Raad er aldus toe gehouden zijn onderzoek van de aangevoerde middelen te beperken tot een beoordeling zoals bepaald in artikel 43.1 van de AMMR.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van de

Verordening nr. 604/2013, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

"4.1. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat de Belgische asielautoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoeker.

4.1.1.
Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens gewezen op de omstandigheden van opvang en van behandeling van asielzoekers in Hongarije.

In de bestreden beslissing wordt weliswaar verwezen naar enkele objectieve bronnen, doch uit de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat het onderzoek niet voldoende uitgebreid; gedateerd, noch correct werd gevoerd.

Echter is het niet omdat een staat een Conventie ondertekend heeft, dat zij deze ook automatisch nakomt, anders zou een rechterlijke toetsing volledig overbodig zijn.

De verzoeker kan niet akkoord gaan met de bestreden beslissing.

Het artikel 3 E,V.R.M. bepaalt:

'Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.'

Het artikel 4 van het EU-Handvest herhaalt dit verbod:

'Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen en bestraffingen.'

4.1.2.
Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

4.1.3.
Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

4.1.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

4.2.
Aangaande de fundamentele tekortkomingen van het Hongaarse asielstelsel

4.2.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat Hongarije de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker.

Het is immers zo, in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing poogt voor te houden, dat de situatie op vlak van opvang en behandeling van asielzoekers in Hongarije verre van optimaal is.

De situatie van Dublin-terugkeerders is voldoet niet aan de internationale verplichtingen. Het artikel 3 van de Verordening (EU) 604/2013 bepaalt hieromtrent het volgende:

"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat."

4.2.2.

Situatie van Dublin terugkeerders

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de situatie van Dublin-terugkeerders geen fundamentele schendingen uitmaken.

Verzoeker kan hiermee niet akkoord gaan.

Zo verwijst verzoeker naar het recente AIDA Report van 2024, update mei 2025. Uit dit rapport blijkt duidelijk dat vluchtelingen en migranten in erbarmelijke omstandigheden worden behandeld en zelfs de toegang tot de asielprocedure worden ontzegd:

"A quasi state of exception has been introduced into Hungarian law in September 2015, titled the "state of crisis due to mass migration". During this state of crisis special rules apply to third-country nationals irregularly entering and/or staying in Hungary and to those seeking asylum, and certain provisions of the Asylum Act are suspended. The state of crisis has been used as a pretext to deviate from several EU law provisions on asylum. Nine and a half years later, the state of crisis due to mass migration is still in force. This also means that police are still authorized to carry out pushbacks of irregularly staying migrants across the border fence (including those who wish to seek asylum in Hungary) from any part of the country, without any legal procedure or opportunity to challenge this measure.
(...)
A new asylum system (embassy procedure) introduced in May 2020, severely limiting access to asylum, including for those who are legally staying in Hungary, is still in force. Asylum applications can only be lodged after a declaration of intent is approved by the asylum authority. Declarations of intent can only be lodged at the Hungarian embassy in Kyiv (Ukraine) or Belgrade (Serbia), except for beneficiaries of subsidiary protection, family members of recognised refugees and beneficiaries of subsidiary protection and those being subject to forced measures, and measures or punishments affecting personal liberty if they entered legally. In 2025, the last exception was modified and the "illegal entry criteria was removed". This in practice means that persons detained or those under compulsory place of stay can submit an asylum application, despite the illegal entry, but those just apprehended by the police still cannot (pushbacks are therefore not affected by this modification). This change means that there will be a slightly increased number of asylum seekers in Hungary in 2025, however the system is still incompatible with the EU law, as the CJEU judgement C-823/21 from 22 June 2023 clearly states. In April 2024, the Commission has decided to send a letter of formal notice

to Hungary for failing to comply with this ruling (see Access to the procedure and registration). Hungary publicly announced that it has no intention of implementing the EU Asylum and Migration Pact."

Er is nog steeds geen toegang tot de asielprocedure in België:

"No access to the asylum procedure: In 2024, only 29 people managed to apply for asylum in Hungary and no recommendation on the approval of entry from NDGAP was issued in the embassy procedure. The asylum authority still continues to issue refusal decisions to those who entered Hungary legally and try to apply for asylum, stating that they are requesting something impossible, as according to the current legislative framework in place, they should submit an intent at the Hungarian Embassy prior to being allowed to apply for asylum in Hungary, despite clear judgements of domestic courts to conduct an in-merit procedure (see Refusal of applications without examination on the merits under Admissibility procedures)."

Verzoekende partij heeft nooit op de Hongaarse ambassade een intentie om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, ingediend.

Verzoeker had enkel een visum D voor Hongarije aangevraagd, om op een legale manier de lidstaten binnen te komen, doch heeft hij nooit enige intentie kenbaar gemaakt om in Hongarije asiel in te dienen.

Dat uit de hierboven geciteerde bronnen blijkt dat indien er geen intentie is gebeurd, men geen toegang krijgt tot de asielprocedure.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat er individuele garanties gevraagd werden om te motiveren dat verzoeker overgedragen kan worden aan Hongarije, getuigt van weinig zorgvuldigheid, indien men het AIDA rapport erop naleest.

Zeker gezien er amper informatie beschikbaar is over de behandeling van Dublin terugkeerders, zoals ook blijkt uit het AIDA rapport:

"It should be noted that the following information does not give rise to much practice, as with the embassy procedure there are extremely few asylum seekers and thus even less Dublin transfer decisions. Since 2021, HHC has not represented any asylum seekers in Dublin transfer decisions appeal cases."

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er een effectief individueel onderzoek werd gevoerd hiernaar, waardoor dient te besluiten dat er geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd naar zijn individuele situatie. Zeker gezien uit het AIDA rapport blijkt dat er absoluut geen zekerheid is dat, zelfs als de Hongaarse instanties uiten dat ze verzoekers zullen terugnemen en hen de toegang zullen garanderen tot de asielprocedure, dit ook effectief het geval is:

"Persons who had not previously applied for asylum in Hungary and those whose applications are still pending would usually be treated as first-time asylum applicants. However, according to the current asylum legislation in force (Transitional Act), only 3 groups of persons (see Embassy procedure) can apply for asylum within the Hungarian territory. Since they are not considered as an exception, Dublin returnees are not allowed to apply for asylum when returned to Hungary.
Despite such legislation, the HHC is aware of a few cases, where people returned under Dublin were allowed to submit an asylum application. The NDGAP clarified that, according to the authority's interpretation and practice, applicants returned through the Dublin procedure have to declare upon arrival whether they intend to uphold their asylum application lodged in the transferring country, and if they do, the asylum procedure will commence.262 On the other hand, the HHC is also aware of a case of a Dublin returnee, who due to illness could not appear at the NDGAP upon his return and despite informing the NDGAP about this, was not given a new appointment. Instead, the NDGAP informed him that because he did not appear at NDGAP upon his Dublin return, he could not apply for asylum and should go to the Embassy. Therefore, the application of Dublin returnees appears sometimes allowed purely based on the discretionary decision of the NDGAP. According to the HHC, individual assurances should therefore be obtained in each case. A transfer acceptance letter, without concrete individual assurances that a person returned under Dublin will actually be accepted in the asylum procedure in Hungary according to the Asylum Procedures Directive and be provided reception conditions according to the Reception Conditions Directive is not enough."

Het AIDA rapport is duidelijk: een loutere erkenning van de verantwoordelijkheid voor verzoeker is niet genoeg. Meer zelfs. Gezien verzoeker geen intentie tot verzoek om internationale bescherming heeft ingediend bij een Hongaarse ambassade, zal verzoeker, zelfs indien hij een verzoek kan indienen, dit zal leiden tot een weigeringsbeslissing:

"According to Section 32/F of Asylum Act, the refugee authority shall refuse an application by way of a ruling, without examination as to merits, if:

a) it has no jurisdiction for the assessment of the application;
b) the application pertains to an objective that is manifestly impossible;
c) the application comes from a person who is manifestly not entitled to make the request.

This procedure however does not fall under the scope of the APD.

Asylum seekers who do not fall under the exceptions described under the section on the Embassy procedure but nevertheless apply for asylum, are issued a 'refusal decision' based on Section 32/F b) of the Asylum Act. The NDGAP position is that they are requesting something impossible, as according to the current legislative framework, they should submit an intent at the Hungarian Embassy prior to being allowed to apply for asylum in Hungary. The HHC litigated several of such cases."

Verwerende partij baseert zich enkel op een vluchtige lezing van het hierboven geciteerde AIDA Report, doch houdt geen rekening met alle informatie die daarover is terug te vinden.

Dit wordt ook bevestigd door Human Rights Watch World Report 2025:

"Access to Hungary's asylum procedure remained virtually impossible following a 2020 law preventing most asylum seekers from lodging protection claims in Hungary. According to police data cited by the UN Refugee Agency (UNHCR), 5,491,181 crossings from Ukraine to Hungary took place between February 24, 2022, and September 2, 2024. By July 2024, 46,149 people in Hungary had registered for temporary protection under the EU Temporary Protection Directive triggered by Russia's full scale invasion of Ukraine. In August, a government decree terminated shelter support to certain Ukrainian refugees from places in Ukraine not considered war-torn areas by the government, leaving thousands homeless. The majority of the approximately 3,000 people affected are Transcarpathian Roma (from western Ukraine), many of them children. Authorities continue to unlawfully push migrants and asylum seekers back to Serbia, sometimes violently. The number of "arrests and escorts across the fence" significantly dropped from 58,000 to 1,830 between January and August 2024, compared to the same period in 2023, as Serbian law enforcement moved migrants to reception facilities in other regions.

In June, the European Court of Human Rights in three separate cases ruled that Hungary had unlawfully detained and starved asylum seekers in 2019 and 2017, including a 5-year-old child, in the then-operational transit zone set up at the Serbian border.

In March, the European Court of Human Rights ruled unlawful Hungary's six-month arbitrary detention of a Syrian woman fleeing war and forced marriage.

The CJEU in June ordered Hungary to pay a €200 million fine for its on-going restrictions on the right to asylum, saying that the government committed an "unprecedent and exceptionally serious breach of EU law." The court also stated that Hungary must pay an additional penalty of €1 million per day if it fails to make its September payment deadline. The money will be drawn from Hungary's allocated share of the EU budget, parts still frozen over other rule of law abuses. At this writing, Hungary had still not paid the fine."

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat hiermee voldoende rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

4.2.3.

Situatie in de opvangcentra

De bestreden beslissing toont verder ook dat hoewel open opvangcentra bestaan, er amper asielzoekers verblijven gezien amper personen toegang krijgen tot de asielprocedure in:-Hongarije:

"From March 2017 until 21 May 2020 the main form of reception was detention, carried out in the transit zones. Following the FMS and Others judgment,425 open reception centres gained back their role for a short period of time, when all the 280 asylum seekers detained in transit zones were transferred to one of the open reception facilities. However, by the end of July the number of residents in Vamosszabadi and Balassagyarmat had significantly decreased. After the entry into force of the new 'Embassy procedure', only 12 new applicants entered Hungary in 2020 and 2021 and were subsequently placed in Vamosszabadi. According to the NDGAP, on 31 December 2021 there were no asylum seekers in Vamosszabadi and only 5 asylum seekers in Balassagyarmat. In 2022 there were no residents in Vámosszabadi during the whole year

and in Balassagyarmat, on 31 December 2022, there was 1 asylum seeker. In 2023 there were no asylum seekers in Vamosszabadi during the whole year, only 2 persons with temporary protection. On 31 December 2023, there were 2 asylum seekers accommodated in Balassagyarmat. In 2024, there was only one asylum seeker, who was entitled t[o] accommodation, but not to any benefits (subsequent asylum application), initially accommodated in Vámosszabadi and was moved to Balassagyarmat within a month. On 31 December 2024, there were 13 people accommodated in Balassagyarmat, out of which 4 were asylum seekers.

All in all, due to the low number of asylum seekers, the role of open reception centres remained limited in the Hungarian asylum system."

Opnieuw is er geen garantie dat verzoeker zelfs maar enige toegang zal krijgen tot deze opvangcentra indien hij teruggestuurd zal worden naar Hongarije.

4.2.5.

Juridische bijstand

Tenslotte blijkt ook dat verzoekers recht op degelijke juridische bijstand, beperkt is in Hongarije.

Het AIDA rapport stelt dat toegang tot gratis juridische bijstand zeer moeilijk is:

"HHC attorneys or any other non-government affiliated attorneys do not have access to the open reception centres or detention centres. HHC attorneys can only represent the clients if the asylum seekers explicitly communicate the wish to be represented by the HHC attorney to the NDGAP and sign a special form. Once this form is received by the NDGAP, the HHC attorney can meet the client — accompanied by police officers — in a special room inside the reception centre or detention. Because of this, access to legal aid is seriously obstructed, as free legal advice does not reach everyone, but only those explicitly asking for it. Upon a subsequent request, the Ministry provided information on statistics for 2022 to the HHC. Accordingly, in 2022, state legal aid in extrajudicial procedures was requested by 3 persons. In 2023, state legal aid was requested by 1 person.199 In 2024, state legal aid was requested by 2 persons."

Verzoekers om internationale bescherming hebben allerlei hindernissen om hun rechten gewaarborgd te zien. Dit is geen onbelangrijk gegeven, gelet op de behandeling van verzoekers in Hongarije.

4.2.6.

Besluit

Dat uit de uiteenzetting hierboven mag blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing een veel te éénzijdige motivering aanhaalt, zonder rekening te houden met alle elementen en alle informatie, dat terug te vinden is in het geciteerde AIDA Report.

Dit getuigt niet van zorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Er kan geconcludeerd worden dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd werd.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel kan vastgesteld worden."

4.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip *"afdoende",* zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het respecteren van de formele motiveringsplicht is ook vereist om de Raad toe te laten de beoordeling voorzien artikel 43.1 van de AMMR te maken.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan zij is genomen. Verweerder heeft geduid op basis van welke juridische en feitelijke gronden hij besluit dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het ingediende verzoek om internationale bescherming en verzoeker zich dient te wenden tot de Hongaarse autoriteiten. Hij heeft hierbij ook verwezen naar de individuele garanties die werden gegeven en uiteengezet waarom hij van oordeel is dat de rapportering aangaande de situatie in Hongarije en verzoekers verklaringen niet toelaten te oordelen dat de autoriteiten in dit land niet als verantwoordelijk zouden kunnen worden aangeduid voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoeker betwist de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing ook inhoudelijk, wat impliceert dat hij deze kent. Er kan niet worden besloten dat verweerder de vormelijke verplichting, die is vervat in voormelde wetsbepalingen, heeft miskend.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

4.2.2. Verzoeker voert verder de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 van de Verordening nr. 604/2013. De aangevoerde kritiek is er in wezen op gericht om aan te tonen dat artikel 4 van het Handvest van de grondrechten en de uit deze bepaling voortvloeiende procedurele verplichtingen werden miskend.

De Raad stelt vast dat het niet ter discussie staat dat de Hongaarse autoriteiten op basis van artikel 12.4 van de vroegere Verordening nr. 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het door verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming. Er blijkt ook dat verweerder in aanmerking nam dat oud artikel 3.2 van voormelde verordening voorziet dat, indien het niet mogelijk is om een verzoeker om internationale bescherming over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten, de bevoegde Belgische autoriteiten zullen dienen in te staan voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Uit de uitvoerige motivering van de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat verweerder niet zonder meer is uitgegaan van het vermoeden dat verzoekers grondrechten in Hongarije zullen worden gerespecteerd. Verweerder heeft, na verzoeker te hebben gehoord, de situatie in de betrokken lidstaat onderzocht en hierbij de verslaggeving aangaande de situatie van verzoekers om internationale bescherming in deze lidstaat in aanmerking genomen. Verweerder heeft ook geduid dat de Hongaarse autoriteiten op 5 mei 2026, in het kader van het overnameakkoord van 23 maart 2026, met betrekking tot verzoeker expliciet bepaalde individuele waarborgen wat betreft de toegang tot de procedure voor internationale bescherming en tot passende opvang hebben gegeven. Deze waarborgen, die blijken uit een stuk dat is opgenomen in het aan de Raad overgemaakte administratief dossier, betreffen onder meer het recht op opvang, voeding, gezondheidszorg, kosteloze rechtsbijstand en de toegang tot beroepsmogelijkheden en de garantie van een individuele behandeling van het verzoek om internationale bescherming, rekening houdend met verzoekers specifieke situatie en kwetsbaarheden.

Verweerder heeft, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wel degelijk opgemerkt dat er nog bepaalde tekortkomingen met betrekking tot de asielprocedure in Hongarije bestaan, maar hij heeft geoordeeld dat deze onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen besluiten tot het bestaan van een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten.

Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat verweerder de bestreden beslissing niet deugdelijk zou hebben voorbereid of zou zijn tekortgekomen aan de vereiste om na te gaan of verzoeker bij een overdracht aan de Hongaarse autoriteiten niet dreigt te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Verzoeker laat verder verstaan dat hij de zienswijze van verweerder, dat het niet aannemelijk is dat een overdracht aan Hongarije een reëel risico inhoudt dat hij in dat land zal terechtkomen in een situatie die niet verenigbaar is met artikel 4 van het Handvest van de grondrechten, niet deelt. Verzoeker zet in dit verband een aantal problemen en tekortkomingen die door allerhande organisaties werden vastgesteld in Hongarije uiteen. De Raad stelt hierbij vast dat bepaalde bemerkingen die in de verslaggeving worden weergegeven in casu niet relevant zijn en dat andere vaststellingen waarvan gewag wordt gemaakt, op zich en in combinatie met nog andere onvolkomenheden, onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen besluiten tot een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten.

Allereerst poneert verzoeker dat hij bij een overdracht naar Hongarije geen toegang zal krijgen tot de procedure voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij verwijst in dit verband naar de invoering van de *“ambassade-procedure”* in 2020, waarbij is vastgelegd dat een verzoek om

internationale bescherming in Hongarije enkel kan worden ingediend nadat voorafgaandelijk een intentieverklaring werd ingediend bij de Hongaarse ambassade in Kiev of Belgrado, die door de bevoegde asielinstantie werd aanvaard. Uit het feit dat hij op de Hongaarse ambassade enkel een visum type D voor Hongarije heeft aangevraagd om op een legale manier het Schengengebied te betreden, zonder ooit de intentie kenbaar te hebben gemaakt om in Hongarije een verzoek om internationale bescherming in te dienen, leidt verzoeker af dat hem ten gevolge van de niet-naleving van deze vormvereiste de toegang tot de asielprocedure zal worden geweigerd. De Raad stelt echter vast dat verweerder in dit verband in de bestreden beslissing uitdrukkelijk heeft verwezen naar het AIDA-rapport, waarin wordt verwezen naar deze procedure, en heeft verduidelijkt dat in dit rapport wordt toegelicht dat de bevoegde Hongaarse asielinstantie, de NDGAP, meedeelde dat in het raam van de Verordening nr. 604/2013 overgedragen personen een verzoek om internationale bescherming kunnen indienen indien ze hebben verklaard dat zij dit wensen. Verzoeker toont niet aan dat deze vaststelling incorrect is. Hij lijkt ook er ook aan voorbij te gaan dat de oude Hongaarse regelgeving waarnaar hij verwijst ondergeschikt is aan de bepalingen van de in casu toepasselijke nieuwe Europese verordeningen en er mag ook niet uit het oog worden verloren dat de Hongaarse autoriteiten de individuele garantie hebben gegeven dat hij in de mogelijkheid zal worden gesteld een verzoek om internationale bescherming in te dienen, dat dit verzoek zal worden onderzocht en dat hij zijn rechtsmiddelen tegen een eventuele weigeringsbeslissing zal kunnen uitputten. Verzoeker verwijst daarenboven zelf naar verslaggeving waaruit blijkt dat reeds werd vastgesteld dat vreemdelingen die in het raam van de bepalingen van de Verordening nr. 604/2013 werden overgebracht naar Hongarije in de praktijk de mogelijkheid kregen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn standpunt dat moet worden aangenomen dat hij niet in de mogelijkheid zal worden gesteld om een verzoek om internationale bescherming in te dienen of dat, zo hij toch een dergelijk verzoek zou kunnen indienen, dit op louter vormelijke gronden zal worden afgewezen. Verzoekers toelichting aangaande de veroordelingen die de Hongaarse Staat in het verleden opliep leiden niet tot een ander besluit.

De Raad stelt verder vast dat de verslaggeving over pushbacks en arbitraire vasthoudingen aan de grens en het hierbij gebruikte geweld door het veiligheidspersoneel in voorliggende zaak totaal niet dienstig is, aangezien verzoeker geen buitengrens meer dient te overschrijden en de Hongaarse autoriteiten zich reeds uitdrukkelijk hebben geëngageerd om hem toe te laten tot hun grondgebied.

Ook de passages uit het door verzoeker geciteerde Human Rights Watch World Report 2025 die betrekking hebben op Oekraïense vluchtelingen die in Hongarije een verzoek om tijdelijke bescherming indienden en de schrapping van opvangmogelijkheden voor dergelijke verzoekers, zijn in casu irrelevant, daar verzoeker van Jemenitische afkomst is en geen enkele band heeft met Oekraïne.

Verzoeker wijst voorts op het beperkte aantal verzoekers om internationale bescherming die in het Hongaarse opvangsysteem verblijven en lijkt hieruit af te leiden dat er geen garantie is dat hij toegang zal krijgen tot deze opvangcentra tijdens de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. De Raad merkt op dat verzoeker met geen enkel concreet element aannemelijk maakt dat hij bij zijn aankomst in Hongarije geen gepaste opvang zal krijgen en benadrukt dat verweerder correct vaststelde dat Hongaarse autoriteiten garandeerden dat hem toegang zal worden verleend tot opvang gedurende de gehele behandelingsperiode van het verzoek om internationale bescherming. Het enkele feit dat slechts een beperkt aantal personen worden gehuisvest in de opvangfaciliteiten die in Hongarije werden voorzien voor vreemdelingen die een verzoek om internationale bescherming indienden laat geenszins toe te concluderen dat verzoeker opvang zal worden geweigerd. Het feit dat er voldoende opvangplaatsen beschikbaar zijn vormt daarentegen een aanwijzing dat er geen probleem zal zijn om verzoeker langere tijd te huisvesten.

Verzoeker wijst nog op praktische problemen die werden vastgesteld om in Hongarije toegang tot kosteloze rechtsbijstand te krijgen. Er blijkt echter geenszins dat hij een beroep zal dienen te doen op rechtsbijstand, dat hij totaal niet in de mogelijkheid zal zijn om deze bijstand te krijgen indien hij deze zou behoeven – de aangevoerde hindernissen zijn immers niet onoverkoombaar – of dat het gegeven dat hij deze bijstand niet zou hebben ertoe leidt dat hij zal worden gefolterd of onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Er moet tevens op worden gewezen dat de Hongaarse autoriteiten hebben bevestigd dat verzoeker toegang zal krijgen tot juridische ondersteuning.

De Raad benadrukt dat om tot het besluit te kunnen komen dat artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten, dat dezelfde bescherming biedt als artikel 3 van het EVRM, wordt geschonden er sprake moet zijn van handelingen die een minimumniveau aan ernst hebben en die toelaten te concluderen dat hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht (cf. EHRM 29 april 2002, nr. 2346/02, Pretty v. Verenigd Koninkrijk, § 52). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze drempel in casu wordt gehaald.

Verzoekers betoog dat het feit dat Hongarije bepaalde verdragen heeft ondertekend niet impliceert dat dit land deze verdragen ook respecteert doet geen afbreuk aan het voorgaande en laat op zich niet toe te besluiten dat verweerders concrete vaststelling, dat niet blijkt dat er reëel risico bestaat dat hij in Hongarije –

het land waar hij daarenboven gedurende verscheidene jaren kon studeren – zal worden gefolterd of onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, incorrect is.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid, dat geen effectief individueel onderzoek werd doorgevoerd, dat relevante informatie onterecht buiten beschouwing werd gelaten of dat deze beslissing werd genomen op grond van een incorrecte feitenvinding, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsverplichting, van het redelijkheidsbeginsel of van oud artikel 3 van de Verordening nr. 604/2013, die zou toelaten te concluderen dat artikel 4 van het Handvest van de grondrechten werd geschonden blijkt niet.

4.2.3. Gelet op het voorgaande, kan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM worden vastgesteld.

4.2.4. Aangezien verzoeker niet op een duidelijke wijze uiteenzet waarom hij meent dat artikel 13 van het EVRM is geschonden kan slechts worden geconstateerd dat dit onderdeel van zijn grief, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk is. De bestreden beslissing heeft verzoeker in ieder geval niet verhinderd om zich tot de Raad te wenden en zijn grieven aan een rechterlijke controle te laten onderwerpen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen middel aangevoerd dat kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing in afwachting van een uitspraak over de nietigverklaring is, gelet op de verwerping van het beroep tot nietigverklaring, zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken op zeventien september tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK,	voorzitter
T. LEYSEN,	griffier
De griffier,	De voorzitter,
T. LEYSEN	G. DE BOECK